

ת"פ (תל אביב) 6928-12-21 - מדינת ישראל נ' סי אקס טכנולוג'יז בע"מ

ת"פ (תל-אביב-יפו) 6928-12-21 - מדינת ישראל נ' סי אקס טכנולוג'יז בע"מ ואח'שלום תל-אביב-יפו
ת"פ (תל-אביב-יפו) 6928-12-21
מדינת ישראל

נגד

1. סי אקס טכנולוג'יז בע"מ
2. פנחס פטרקצישוילי
- ע"י ב"כ עו"ד יוסי חמצני
3. דניאל סקורונסקי (האישום בוטל)
- בית משפט השלום בתל-אביב-יפו
[28.04.2025]
- כבוד השופט הבכיר, שאול אבינור
- ע"י ב"כ עו"ד ורד דשא
- פסק דין (נאשם 2)

א. רקע כללי והשתלשלות ההליכים המשפטיים:

1. בתיק שבכותרת ובת"פ 68824-01-20 (להלן - התיק המצורף) נקבע, על יסוד הודאת נאשם 2 (להלן - הנאשם) בעובדות כתב האישום בתיק שבכותרת ובעובדות כתב האישום המתוקן בתיק המצורף, כי הוא ביצע את העבירות בהן הואשם בשני כתבי אישום אלה. בשני התיקים מדובר בעבירות לפי הוראות פקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן - הפקודה) והתקנות שהותקנו מכוחה, ובעיקר בעבירות של אי תשלום מס שנכסה לפי הוראות סעיף 219 לפקודה (להלן, לשם נוחות - אי העברת ניכויים).

2. יובהר כי בשני התיקים מדובר בחברות שונות ועל כן בנאשמים שונים, למעט הנאשם דנא. עם זאת, בשני המקרים היה הנאשם מנהל פעיל בחברות הרלוואנטיות, ועל כן הוא נאשם-משותף בשני התיקים.

3. בכתבי האישום שלפניי נטען, בעיקרי הדברים הרלוואנטיים לעניינו של הנאשם דנא, כלהלן:
בתיק העיקרי (כתב אישום כמות שהוא) -
העובדות:

- בתקופה הרלוואנטית היתה נאשמת 1 (סי אקס טכנולוג'יז בע"מ) חברה פרטית הרשומה בישראל והנאשם מנהלה הפעיל. הנאשמים היו חייבים בניכוי מס במקור, מעובדים ומקבלני המשנה שלהם, ובהעברתו לפקיד השומה.
- בתקופה שבין חודש יוני 2019 לבין חודש אוגוסט 2019 (שלושה חודשים - ועל כן שלושה אישומים) ניכו הנאשמים מס הכנסה ממשכורות ששילמו לעובדים ומתשלומים לקבלני משנה, בסכום כולל של 506,996 ₪ (קרן).

- הנאשמים לא שילמו במועד לפקיד השומה את מס ההכנסה אותו ניכו, ללא הצדק סביר. הוראות החיקוק:
· אי תשלום מס שנוכה - שלוש עבירות לפי הוראות סעיף 219, יחד עם סעיפים 117, 164 ו-166 לפקודה, ובקשר עם סעיפים 222 ו-224 לפקודה.
· בתיק המצורף (כתב אישום מתוקן) -
· בתקופה הרלוואנטית היתה נאשמת 1 (ספוט טק האוס בע"מ) חברה פרטית הרשומה בישראל והנאשם מנהלה הפעיל. הנאשמים היו חייבים בהגשת דוחות, בהתאם להוראות הפקודה ובמועדים הקבועים בה. בנוסף היו הנאשמים חייבים בניכוי מס במקור, מעובדים ומקבלני המשנה שלהם, ובהעברתו לפקיד השומה.
אישום 1:
העובדות:
· הנאשמים, ללא סיבה מספקת, לא הגישו במועד לפקיד השומה את הדוחות על הכנסותיה של נאשמת 1 לשנת המס 2017, כאשר מחזוריה העסקיים עמדו בשנה זו, על פי דיווחי הנאשמים למע"מ, על סך של 92,315,627 ₪.
הוראות החיקוק:
· אי הגשת דין וחשבון, עבירה לפי הוראות סעיף 216(4) לפקודה, בקשר עם סעיף 117 וסעיף 224 לפקודה.
אישום 2:
העובדות:
· הנאשם, ללא סיבה מספקת, לא הגיש במועד לפקיד השומה את הדוחות על הכנסותיו לשנת המס 2016.
הוראות החיקוק:
· אי הגשת דין וחשבון, עבירה לפי הוראות סעיף 216(4) לפקודה.
אישומים 4-7:
העובדות:
· בתקופה שבין חודש אפריל 2019 לבין חודש יולי 2019 (ארבעה חודשים - ועל כן ארבעה אישומים) ניכו הנאשמים מס הכנסה ממשכורות ששילמו לעובדים ומתשלומים לקבלני משנה, בסכום כולל של 34,098 ₪ (קרן).
· הנאשמים לא שילמו במועד לפקיד השומה את מס ההכנסה אותו ניכו, ללא הצדק סביר.
הוראות החיקוק:
· אי תשלום מס שנוכה - ארבע עבירות לפי הוראות סעיף 219, יחד עם סעיפים 117, 164 ו-166 לפקודה, ובקשר עם סעיפים 222 ו-224 לפקודה.

4. ההליכים המקדמיים בשני התיקים התמשכו לרקע בקשות חוזרות ונשנות מצד ההגנה למתן ארכות לנאשם לצורך הסרת המחדלים. בתיק המצורף - שנדון לפני מותב אחר - נערך הסדר דיוני בשלב מוקדם יחסית, לאחר שהמחדלים מושא תיק זה הוסרו. במסגרת ההסדר האמור הוגש כתב האישום המתוקן בתיק המצורף ונרשמה הודאתו של הנאשם בעובדותיו (ר' בפרוטוקול התיק המצורף, עמ' 10-11). לאחר מכן הנאשם שב והודה לפניי בעובדות כתב האישום המתוקן בתיק המצורף, במסגרת הבקשה לצרפו לתיק שלפניי, תוך שהפעם הודה גם בעובדות כתב האישום בתיק העיקרי. על יסוד הודאה זו קבעתי כי הנאשם ביצע את העבירות שבהן הואשם כאמור לעיל בשני התיקים (ר' הדיון וההחלטה בפרוטוקול, עמ' 7-8).
5. הנאשם שב וביקש ארכות "על מנת להסיר את המחדל במלואו" (ר' למשל בבקשה מס' 13 ובפרוטוקול, עמ' 9 שורה 18), וחזר והצהיר שהוא נוטל "את כל האחריות על התיק" (שם, עמ' 13 שורה 23). עם זאת, בסופו של דבר בגין המחדל בתיק בעיקרי שולם סכום הקרן בלבד, ללא הפרשי הריבית וההצמדה, וב"כ המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם על יסוד הודאתו הנ"ל בעובדות כתבי האישום. בשלב זה ביקש הנאשם לחזור בו מהודאתו - הגם שנוכח השתלשלות האירועים כמתואר לעיל פשיטא כי אין לכך כל בסיס משפטי - והסניגור עתר לדחיית מועד שמיעת הטיעונים לעונש, על מנת לשוחח עם הנאשם. לפני משורת הדין נעתרתי לבקשה זו (בפרוטוקול, עמ' 15).
- ב. עיקר הראיות לקביעת העונש:
6. מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לקביעת העונש. להבדיל, מטעם ההגנה העידו שני עדים וכן הוגשו מספר מסמכים.
7. מר הלל יעקב שמש העיד על אופיו הטוב של הנאשם. מר שמש סיפר כי הוא מכיר את הנאשם מזה מספר שנים והלה סייע לו מאוד, בהקשרים שונים. במיוחד הדגיש מר שמש את אופיו הטוב של הנאשם, באומרו: "בן אדם שכל מה שעובר לו בראש זה איך לעשות טוב לאנשים על הלב, הוא רוצה רק לעשות טוב כמו שאיתי הוא עושה טוב. והוא בחיים לא ביקש דבר בתמורה" (בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 1 ואילך).
8. בהמשך הדיון התייצב מר משה אברהמי ואפשרתי להגנה להעיד, על אף שאיחר לדיון והתייצב בבית המשפט רק לאחר שנשמעו טיעוני ב"כ המאשימה. כמסתבר, מר אברהמי היה בזמנו נאשם 3 בתיק המצורף, הגם שעובדה זו הובהרה רק לאחר הדיון ובמסגרת התייחסות ב"כ המאשימה לטיעונים נוספים בכתב שהסניגור ביקש להגיש (ר' במסגרת בקשה מס' 26). מכל מקום מר אברהמי טען כי בתקופה הרלוואנטית לתיק העיקרי הוא היה מנהל הכספים של נאשמת 1, ו"החברה הגיעה לבעי[ה] תזרימית שבסופו של דבר הגיעה לחדלות פרעון. במהלכן הבעלים פני הכניס יד לכיס למרות שלא היה חייב וניסה להחזיק את העסק והביא כסף מהבית..." (בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 7 ואילך).
9. עוד טען מר אברהמי כי בגין חברה אחרת של הנאשם הלה היה "זכאי לקבל למיטב זכרוני 2 מיליון ₪" (בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 10 ואילך). לדברי מר אברהמי, הוא פנה לגורמי שונים במס הכנסה - כאשר "סדרי גודל של, הפנייה היתה בשנת 2020" (שם, שורה 16) - על מנת לערוך קיזוז, אך הדבר לא הסתייע מטעמי הרשויות. עם זאת, מר אברהמי לא הפנה לדו"ח, למסמך או לאישור כלשהו המאשש את דבריו בעניין זכאותו הנטענת של הנאשם להחזר כספים ממס הכנסה בהיקף של 2 מיליון ₪.

10. הסיגור הגיש כאמור מספר מסמכים, ובהם מכתב מטעם מר אריאל מילנר, שלא התייצב בבית המשפט. במכתב נטען כי הנאשם הוא מנכ"ל של חברה בשם "פלאיינס בע"מ", שהיא לדברי כותב המכתב חברה פורצת דרך במגזר הטכנולוגי, העומדת בדרישות "מפעל טכנולוגי מועדף" לפי הוראות החוק לעידוד השקעות הון, תשי"ט-1959 (להלן - החוק לעידוד השקעות הון). המכתב סומן 1/ס). במכתב נטען כי אם הנאשם יורשע בדין, החברה תאלץ להעביר את פעילותה מחוץ לישראל והדבר יגרום לאובדן מקומות עבודה והשקעות משמעותיות בישראל. עם זאת, המכתב אינו מלווה בדוחות כספיים של החברה, או באסמכתאות כלשהן לעניין פעילותה, לרבות לטענה בדבר היותה "מפעל טכנולוגי מועדף". במכתב גם אין הסבר מדוע הרשעת מנכ"ל החברה בעבירות מס תגרום להעברת פעילותה לחו"ל.
11. הסיגור הוסיף והגיש אסופת מסמכים בעניין תרומותיו של הנאשם למטרות חברתיות שונות (האסופה סומנה 2/ס) ולאחר הדיון הוסיף והגיש בקשה לטיעון נוסף - בהמשך למכתבו של מר מילנר הנ"ל - בעניין סוגיית ההרשעה בדין (ר' בבקשה מס' 26). בבקשה זו הפנה הסיגור להוראות סעיף 51 לחוק עידוד השקעות הון, לעניין משמעות ההרשעה בדין מבחינת הנאשם, וטען כי ההרשעה בדין תגרום לפגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. עם זאת, הסיגור לא חזר על הטיעון במכתב 1/ס, שלפיו הרשעת הנאשם תגרום להעברת פעילות חברת פלאיינס בע"מ לחו"ל. גם לבקשה זו לא צורפה אסמכתא כלשהי לעניין מעמדה הנטען של החברה הנ"ל כ"מפעל טכנולוגי מועדף" לפי הוראות החוק לעידוד השקעות הון.
- ג. עיקר טיעוני הצדדים:
12. ב"כ המאשימה עמדה, במסגרת טיעוניה לעונש, על עובדות כתבי האישום בתיק העיקרי ובתיק המצורף - שבהן כאמור הודה הנאשם - והדגישה את נסיבות החומרה העולות מהן. במיוחד הדגישה התובעת את חומרת העבירה של אי העברת ניכויים, המשולה לשליחת יד לקופה הציבורית וגניבה הימנה. במעשיהם בהקשר לעבירות אלה ניכו הנאשמים את המס הנדרש מעובדים ומקבלני משנה, לצורך העברתם לרשות המיסים, אך במקום לעשות זאת נטלו את הכספים לכיסם ועשו בהם כברכושם הפרטי.
13. עוד הדגישה התובעת הן את היקפן הכספי הניכר של העבירות - בסכום כולל של 506,996 ₪ (קרן) בתיק העיקרי ובסכום כולל של 34,098 ₪ (קרן) בתיק המצורף - והן את התמשכותן על פני הזמן. לשיטת התובעת, עצם העובדה שבמשך תקופה של חמישה חודשים ניכה הנאשם מס מקבלני משנה ומעובדים והשתמש בהם לצרכיו, מלמדת כי הוא עשה כן ביוזעין ובמודע הכניס לכיסו את הכספים שהיו אמורים להיות מועברים מיד לרשויות המס.
14. אשר לסוגיית הסרת המחדלים ציינה התובעת כי בתיק המצורף הוסר המחדל במלואו. עם זאת, בתיק העיקרי - ועל אף שהנאשם עתר לדחיית חוזרות ונשנות של הדיונים, כדי שיהיה ביכולתו להסיר את המחדל במלואו - בסופו של דבר שילם הנאשם לרשות המיסים רק את סכום קרן המחדל (בסכום כולל של 506,996 ₪), באופן שנותר חוב בשיעור של 157,657 ₪ הנובע מחיובי ריבית והצמדה (נכון למועד הטיעונים לעונש).
15. לא ניתן אפוא, כך לשיטת ב"כ המאשימה, לראות בנאשם כמי שהסיר את המחדל במלואו, ובהקשר זה היא הפנתה בין השאר לרע"פ 7851/13 עודה נ' מדינת ישראל (03.09.2015) ולע"פ (מחוזי חיפה) 37378-09-13 אבו חוסין נ' מדינת ישראל (26.12.2013). ב"כ המאשימה הוסיפה והדגישה כי הגם שבהסרת מחדל יש משום דרך לתיקון המעוות, הרי שכאשר המחדל מוסר רק בחלקו ולאחר שנים רבות - לא ניתן לומר שהנאשם עשה את כל שניתן היה לעשות כדי לתקן את המעוות.
16. אשר לערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות על ידי הנאשם, הדגישה התובעת את הפגיעה בהגנה על הקופה הציבורית ואת הפגיעה בהגנה על מימון הפעילות הציבורית והמשקית. עוד ציינה התובעת את הפגיעה בהגנה על שוויון הנשיאה בנטל המס וכן באמון הציבור ברשויות המס. לעניין העבירות של אי הגשת הדוחות - בהן הואשם הנאשם בתיק המצורף - הוסיפה התובעת וטענה כי מדובר בעבירות שביצוען פוגע בעבודת רשות המיסים וביכולתה לבצע את תפקידיה.

17. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה, אך ישנה מאוד ועוד מלפני תחילתו של תיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). מכל מקום, לעניין קביעת מתחם העונש ההולם טענה ב"כ המאשימה כי לעבירות של אי הגשת דוחות מתחם העונש ההולם המקובל הוא בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל, לכל עבירה, בצירוף לקנס כספי; ולעבירות של אי העברת ניכויים, כאשר סכום החוב עומד על 200-500 אלפי ₪, המתחם המקובל הוא בין 4 חודשי מאסר בפועל לבין 9 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס כספי בשיעור של 10% מסכום הניכויים שלא הועברו.
18. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים - שלקביעתם עתרה - ציינה ב"כ המאשימה, בהגינותה, כי מדובר בנאשם שבהחלט עשה מאמץ ושילם סכום גבוה, שהוא רובו של המחדל. עם זאת, נוכח העובדה שנותרה יתרת חוב, טענה ב"כ המאשימה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם באמצעם של המתחמים להם טענה. בשורה התחתונה ובאופן קונקרטי עתרה ב"כ המאשימה להשתת ענישה כוללת בשני התיקים שתכלול מאסר בפועל לתקופה של שישה חודשים, מאסר מותנה ארוך ומרתיע וקנס כספי בשיעור של 10% מהמחדל, דהיינו 50,000 ₪, בנוסף לקנס בסכום של 8,500 ₪ לכל עבירה של אי הגשת דו"ח.
19. לבסוף, בעניין סוגיית ההרשעה הפנתה ב"כ המאשימה להלכה שנפסקה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337 (1997) (להלן - הלכת כתב), ולרע"פ 737/11 מלכיאלי נ' מדינת ישראל (09.05.2011), וטענה כי עניינו של הנאשם אינו עומד באמות המידה שנקבעו בפסיקה לענישה ללא הרשעה. זאת, הן בשל היעדר נזק קונקרטי שייגרם לנאשם כתולדה מההרשעה בדין, והן בשל ריבוי וחומרת העבירות, כאשר מדובר בשני כתבי אישום נפרדים.
20. ב"כ הנאשם, מצידו, פתח את טיעונו בהתייחסות לסוגיית ההרשעה, בטענה כי ההרשעה תגרום לנאשם נזק חמור, בעוד שהעבירות בהן עסקין הן לשיטתו "עבירות טכניות מסוג עוון הנחשבות לפחות חמורות בעבירות המס" (בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 24 ואילך). בהקשר זה הגיש ב"כ הנאשם את המכתב ס/1, תוך שציין כי עורכו לא התייבב בבית המשפט בשל היותו שריו באבל. עוד הגיש ב"כ הנאשם רשימת אסמכתאות לעניין האפשרות של ביטול הרשעה בדין בעבירות מס, אלא שכולן עניינן בעבירות של אי הגשת דוחות - עבירות שאמנם מכונות (לעיתים) עבירות טכניות - אך לא הפנה למקרה בו בוטלה הרשעה בדין בעבירות של אי העברת ניכויים, קל וחומר בסכומים כבעניינו.
21. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הדגיש ב"כ הנאשם את העובדה שקיימת חפיפה חלקית בתקופות אליהן מתייחסים שני התיקים, ובנסיבות אלה עתר להסתפק בקביעת מתחם עונש הולם אחד בלבד. עוד טען הסניגור, כי העבירות בחברות בשני התיקים בוצעו לרקע "ניהול לקוי בחברות דבר שהוביל לבעיה תזרימית קשה. המדובר במספר מצומצם של עבירות על פני תקופה קצרה, שמיד לאחר מכן הופסקה פעילות החברות והן נכנסו להליכי פירוק" (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 5 ואילך). עם זאת, הסניגור לא התייחס לשאלת חלקו של הנאשם - שהיה כזכור מנהל פעיל בשתי החברות - בניהול הלקוי הנטען.

22. לעניין סוגיית הסרת המחדל הדגיש הסניגור כי המחדל בתיק המצורף הוסר במלואו וביקש לקבוע כך גם לגבי התיק העיקרי - על אף שבתיק זה שולמה כאמור רק קרן המחדל. הסניגור הוסיף וטען בהקשר זה כי הפרשי הריבית וההצמדה אינם חלק מכתב האישום ועל כן - כך לשיטתו - אינם חלק מהמחדל, וכתימוכין לכך הפנה לת"פ (שלום ת"א) 31483-11-19 מדינת ישראל נ' מ.ר.ג. השקעות בע"מ ואח' (04.05.2023). לעניין אסמכתא זו יש להעיר, ראשית, כי ערעורו של נאשם 5 באותו המקרה, בו עתר לביטול הרשעתו בדין, נדחה בבית המשפט המחוזי הגם שדובר במי שהוא רוקח במקצועו (עפ"ג (מחוזי ת"א) 41055-06-23 בבג"נוב נ' מדינת ישראל (08.01.2024)). שנית, בעניינו של נאשם 4 באותו המקרה, הדומה במידת מה לעניינו, נקבע מתחם עונש הולם שתחילתו במאסר בפועל קצר, לנשיאה בדרך של עבודות שירות.
23. הסניגור הוסיף וטען כי למדינה די כלים לגבות את הפרשי הריבית וההצמדה במישור האזרחי ועל כן אין כל צורך להתייחס לסוגייה זו גם במישור הפלילי. בד בבד טען הסניגור, תוך הפניה לעדותו של מר אברהמי, כי הרשויות הערימו קשיים על ניסיונותיו של הנאשם להסיר את המחדלים במלואם באמצעות קיזוז יתרה נטענת בסך של "1.2 מיליון ₪" (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 13).
24. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה, שעיקרה בעבירות של אי הגשת דוחות ועבירות הנלוות אליהן בלבד, כולל ת"פ (שלום ת"א) 22832-08-21 מדינת ישראל נ' כהן חוטר ישי בע"מ ואח' (09.05.2023), וכן ת"פ (שלום רח') 39696-10-12 מדינת ישראל נ' ביאנקה אירועים בע"מ (20.05.2014); אך מכל מקום לא עתר לקביעת מתחם עונש הולם ספציפי.
25. לעניין גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם עמד הסניגור על נסיבותיו האישיות המורכבות של הנאשם. עוד הדגיש הסניגור את תרומתו הרבה של הנאשם לזולת ולחברה בכלל, כעולה גם מהמסמכים 2/ס, ואת חרטתו של הנאשם. הסניגור ער לכך שניתנו לנאשם ארכות מרובות לשם הסרת המחדלים, אך הוא שב וטען כי המחדלים הוסרו במלואם וביקש לקבוע ענישה ללא הרשעה, או לחלופין ענישה מזערית, צופה פני עתיד, בצירוף קנס כספי נמוך.
26. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, חזר על טענת הסניגור כי מס ההכנסה חב לו באותה העת סך של 1.2 מיליון ₪, והרחיב בתיאור הצלחותיו הכלכליות בעבר, תוך טענה כי החברה הראשונה שאותה הקים שילמה מיסים בסך של למעלה ממאה מיליון ₪ (בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 31). עוד הוסיף הנאשם כי הזרים לחברה מכספו האישי "מיליון דולר" על מנת להצילה, ולא נטל כספים לשימוש הפרטי (שם, עמ' 25 שורה 10 ואילך). לבסוף טען הנאשם כי אם יורשע בדין לא יוכל ליהנות מהטבות מס במסגרת סטארט-אפ חדש שהקים.
- ד. סוגיית ההרשעה:
27. כידוע, משנקבעו עובדות המגבשות עבירה פלילית - בין לאחר שמיעת הראיות ובין על יסוד הודאת נאשם - על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה היא אפשרות חריגה מאוד, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן בהם מתקיימים שני התנאים המצטברים שנקבעו בזמנו בהלכת כתב, כלהלן: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. יוטעם, כי במהלך השנים הרבות שחלפו מאז שנקבעה ההלכה חזר בית המשפט העליון ואשרר שוב ושוב הן את תוקפה והן את תנאיה.

28. במקרה דנא, על פני הדברים שני התנאים אינם מתקיימים. לענין התנאי הראשון - כל שנטען לפני הוא שהרשעת הנאשם עלולה לפגוע בקבלת הטבות מס לחברה בשם "פלאיינס בע"מ", בה משמש הנאשם כמנכ"ל. דא עקא, שלא הוגש לפני כל דו"ח כספי של החברה או אישור רשמי על הטבות המס שהיא מקבלת, וכל הטיעון נותרה תלוי על בלימה - אף מבלי להתייחס לטענה במכתב 1/ס, שם כזכור דובר על פגיעה נטענת בחברה הנ"ל ולא בנאשם עצמו (וגם זאת ללא כל אסמכתא). לענין התנאי השני - סוג העבירות בהן מדובר ונסיבות ביצוען הספציפיות, לרבות התמשכות הביצוע וההיקף הכספי הניכר של העבירות, אינו מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. לא למותר להוסיף ולהעיר כאן, כי הסניגור לא הציג לפני ולו אסמכתא אחת שבמסגרתה הוחלט על ענישה ללא הרשעה בנסיבות דומות.
29. המסקנה המתחייבת היא, אם כן, כי לא ניתן במקרה זה לקבוע ענישה ללא הרשעה. לפיכך - ובהמשך להחלטה הקודמת, בה נקבע כאמור כי הנאשם ביצע את העבירות בהן הואשם בכתבי האישום בשני התיקים, וזאת על יסוד הודאתו בעובדותיהם - אני מרשיע את הנאשם בעבירות בהן הואשם, כמפורט בפסקה 3 דלעיל.
- ה. קביעת מתחם העונש ההולם:
30. בעת גזירת דינו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל "אירוע עברייני" שבגינו הורשע הנאשם ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים. בעניינו מדובר בשני כתבי אישום, העוסקים בחברות נפרדות וממילא בעבירות ספציפיות שונות, ועל כן לכאורה יש טעם בעתירת ב"כ המאשימה לקביעת מתחמי עונש הולמים נפרדים. עם זאת, מדובר בעבירות מס, שחלקן זהות, ובמועדי ביצוע חופפים בחלקם. בנסיבות אלה ניתן, כעתירת הסניגור ולו לפני משורת הדין, להתייחס לביצוע העבירות כחלק מתכנית עבריינית אחת ולהסתפק בקביעת מתחם עונש הולם אחד בלבד.
31. אשר לקביעתו של מתחם עונש הולם אחד זה, בהתאם להוראות חוק העונשין היא תיעשה בהתאם לעיקרון ההלימה. בנוסף, בהקשר זה יתחשב בית המשפט, בין השאר, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
32. לענין הערכים החברתיים שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות מקובל עלי טיעון ב"כ המאשימה. אוסיף ואציין שהפסיקה חוזרת וקובעת כי עבירות המס אינן עבירות טכניות-רגולטוריות גרידא, שכן משמעותן המעשית היא גזל של כספי הציבור; ולפיכך ענישתן צריכה להיות מחמירה, בהתאם. זאת, בפרט כאשר מדובר בעבירות כגון העבירה של אי העברת ניכויים, שכן משמעותה הברורה היא אי העברת כספים שאותם גבו נאשמים בעבור הקופה הציבורית, וממילא עשיית שימוש בהם למטרות שאינן מטרות זו.
33. הענישה הנהוגת בפסיקה לעבירות של אי העברת ניכויים נגזרת בעיקר מההיקף הכספי של הניכויים שלא הועברו; וכאשר מדובר באי העברות בהיקפים נמוכים, תחילתם של מתחמי העונש ההולם שנקבעים היא בענישה צופה פני עתיד (ר' למשל, לאחרונה, בת"פ (שלום ת"א) 18351-11-22 מדינת ישראל נ' ג.פ.ס. אחזקות בע"מ ואח' (23.12.2024), ובאסמכתאות הרבות המאוזכרות שם). להבדיל, בעניינו מדובר בהיקף גבוה של אי העברת ניכויים, של למעלה מחצי מיליון ₪, וכן בשני תיקים שונים ובהצטברות של עבירות.
34. בהתחשב במכלול שיקולים אלה אני קובע אפוא במקרה זה מתחם עונש הולם כולל אחד, לעבירות מושא שני התיקים, שהוא בין מאסר בפועל קצר, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 14 חודשי מאסר בפועל; בצירוף לענישה כלכלית הולמת.
- ו. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

35. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. כאן המקום גם להתייחס, תחילה, לטענת הסניגור שלפיה רק סכום קרן המחדל מצוין בעובדות כתב האישום ועל כן תשלומו הוא בבחינת הסרת מחדל במלואו, כפי שהתחייב הנאשם לעשות. ואולם, הסרת המחדל כלל אינה יסוד מיסודות עבירות המס בהן הואשם הנאשם וממילא אין בה, גם במקרה של הסרת מחדל מלאה, כדי לאיין את עובדת עצם ביצוע.
36. אכן, ברור כי יש מקום להתחשבות לכך קולה בהסרת מחדל - גם באופן חלקי - בעת גזירת העונש בעבירות מס. עם זאת, טענת הסניגור כי הסרת הקרן בלבד שקולה להסרת מחדל מלאה אינה מתיישבת עם עקרונות יסוד כלכליים, שכן משמעותה המעשית היא שנאשמים שלא שילמו את מיסיהם זכאים-כביכול להלוואה ארוכת טווח, ללא ריבית והצמדה, על חשבון הקופה הציבורית. בנוסף, העובדה שלמדינה ישנם כלים אזרחיים לגביית חובותיה במישור האזרחי, אין משמעה שבמישור הפלילי יש להתייחס להסרת מחדל חלקית כהסרת מחדל מלאה. לבסוף יש לציין, כי על אף טענות ההגנה לקיום חוב של רשות המיסים לנאשם - בשיעור של 2 מיליון ₪ או 1.2 מיליון ₪ - ממנו ראוי היה לקזז את סכום המחדל, לא הובאה לפניי אסמכתא כלשהי לקיומו של חוב כנטען.
37. מכל מקום, לעניין הנאשם שלפניי השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:
עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם, שהוא כבן 50 שנים כיום, אין הרשעות קודמות. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש. עוד יש להתחשב, לכך קולה, באופיו הטוב של הנאשם, כפי שעלה מעדות עד האופי מר שמש, ומתרומותיו של הנאשם לזולת כאמור במסמכים 2/.
- הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע בוודאי הן בנאשם והן במשפחתו. עם זאת, הטלת עונש כאמור, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, תגבש פגיעה מתונה בהרבה.
- הודאה ונטילת אחריות - הנאשם הודה בעובדות כתב האישום בתיק העיקרי ובעובדות כתב האישום המתוקן בתיק המצורף. בכך חסך הנאשם מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט. נסיבות אלה יש לזקוף לזכותו של הנאשם. מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירות ולפיצוי על הנזק שנגרם בעטיין - המחדל בתיק המצורף הוסר במלואו. בנוסף, בתיק העיקרי הוסר עיקר המחדל, בתשלום סכום כולל של 506,996 ₪, שהוא בגובה קרן המחדל. עם זאת, נותר חוב לא מבוטל, בשיעור של 157,657 ₪ לפחות.
- חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות - מאז ביצוע העבירות חלף זמן ניכר. ואולם, התמשכות ההליכים נבעה מבקשות חוזרות ונשנות של הנאשם למתן ארכות לצורך הסרת המחדלים במלואם, כאשר בסופו של דבר בתיק העיקרי שולמה רק קרן המחדל.
38. המסקנה המתבקשת ממכלול הנסיבות והשיקולים, שפורטו לעיל, היא כי במקרה זה נסיבות הקולה עולות במשקלן על נסיבות החומרה - באופן שניתן לגזור את עונשו של הנאשם בקרבת הרף התחתון של מתחם העונש ההולם, הגם שלא ברף התחתון ממש.
39. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
(א) 3 חודשי מאסר בפועל.
- הנאשם יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 19.04.2025.
- על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 12.06.2025 עד השעה 08:00.
- מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריח בבית סוהר.
- (ב) מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום סיום נשיאת עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, עבירה לפי הוראות פקודת מס הכנסה.
- (ג) קנס בסך של 20,000 ₪, או 60 ימי מאסר תמורתו.
- הקנס ישולם ב-20 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.07.2025 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מדי.
- זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.
- ניתן היום, ל' ניסן תשפ"ה, 28 אפריל 2025, במעמד הצדדים.